

LBRIS

We know
books

Sergiu Popovici

POVESTIRI

din România

Editura PASTEL, Braşov, 2016

ERBIS | We know books
sufletească – foarte important, doine mângâietoare, fără certuri și scandal.

– Băutură?

Nimic, nici să audă de ea.

Sciau ziariștii și se bucurau că au găsit izvoarele tămăduirii tuturor boalelor și ale necazurilor vieții.

Și cum stăteau ei acolo la taclale, printre oi și câini mândri, ciobănești, se auzi mai la distanță o chelălăială de om atins de clipele plăcute ale beției.

– Lume, lume, soro lume...

Surprinși de întâmplare, ziariștii întrebară:

– Ce se aude, cine e ?

– Tata – zice oierul cel lipsit de păcate –, tata e, iar s-a îmbătat – și zâmbi larg, blând, cu condescendență.

Nu era deloc supărat, ba chiar extrem de amuzat. În traiul lui nu încăpeau necazuri și supărări. Avea o bunătațe deplină, nemărginită, adusă de o credință nelimitată în Domnul Sfânt, convins că toate necazurile vin de la Scara-oțchi și bunul Dumnezeu te scapă de ele dacă crezi cu evlavie în el și te rogi cu abnegație.

Asta e, asta-i viața, cât te ține Domnul, vorba marxistului, cu sau fără de băutură.

Oricum, Ștefan credea în binefacerile posturilor, în produsele naturale și se străduia să respecte principiile naturiste care să-i asigure o sănătate cât mai lungă. E foarte bun și doctorul, dar trebuie ajutat cu toate forțele proprii.

Cuprins

1. Bombardamente americane	5
2. Fiasco la tribunal	90
3. Colaborări incomode	105
4. Baronelul	139
5. Vremuri și vremuri	164
6. Sistemul	204
7. Ceață densă	268
8. Dreptul la fericire	293

Notă: Întâmplările relatate în această carte au la bază fapte reale, dar ele au fost adaptate cerințelor literaturii de ficțiune. De asemenea, numele reale ale persoanelor au fost schimbate.

Editat de Editura Pastel Brașov
e-mail: editurapastel@gmail.com
tel: 0733.043.263

Editura nu își asumă nici o responsabilitate pentru conținutul cărții și punctele de vedere exprimate nu o reprezintă în mod necesar.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
POPOVICI, SERGIU

Povestiri din România / Sergiu Popovici. – Brașov: Pastel, 2016

ISBN 978-606-658-194-3

821.135.1-32

1. BOMBARDAMENTE AMERICANE

Maria nu era o ființă inteligentă. Recunoștea că nu-i mergea mintea ca la alți copii din clasă, care prindeau repede regulile înmulțirii, declinarea substantivelor ori celelalte foarte multe reguli ale limbii române, ale matematicii și ale celorlalte materii care se predau la școală. Dădea vina pentru asta pe bombardamentele care au avut loc în copilăria sa, către sfârșitul marelui război mondial. Se uita la ceilalți cum de știau poeziile atât de repede, cum prindeau socotelile dintr-o privire și se întreba de ce oare la ea sunt greutăți?!

Avea doar vreo trei ani când au bombardat americanii Brașovul și Maria își amintește cu groază de acele momente de treceau avioane negre și fioroase, cu un vuiet asurzitor, un urlet prelung de fiară furibundă, care-ți zăpăcește creierii și firea, îți zdruncină pieptul, îți face pielea ca de găină, plângi și urla de teama scufundării pământului. Zile la rând a trecut prin aceste momente înfiorătoare și credea că atunci i s-au astupat ceva cănăluțe, fire nervoase, care o făceau să prindă mai greu învățăturile predate de profesori. Asta era, găsea mereu un motiv pentru neîmplinirile sale, mereu independente de ființa sa, un ceva exterior și infam care îi blochează bunele intenții.

Mai greu, mai încet, școala a dus-o înainte, la limita promovabilității, au trecut anii, liceul, și chiar o facultate de inginerie, care i-au asigurat o leafă sigură, un trai acceptabil pentru acea epocă și sistem social. Se trăia după

LIBRIS | We know books

cum era și mintea oamenilor, din păcate, mai sărăcuț dotă-tă față de alte țări învecinate, o moștenire a unor vremuri mai tumultuoase din istoria nației. Inteligențele noastre ne-au părăsit fără nici un pic de jenă, au trecut peste granițe, mări și țări, gândindu-se doar la fundul lor propriu, lăsându-ne pe mâna unor loaze, oligarhi și mafioți, care încalcă cu dezinvoltură legile, justiția și bunul simț.

*

Înainte de terminarea facultății, Maria s-a căsătorit cu un coleg de an și specializare și au pornit împreună la lucru, în Brașov, oraș frumos și civilizată, dotat cu munți, pârtii de schi, cultură, împrejurimi interesante, unde poți să faci sport, plimbări, să te destinzi, să te recreezi. Aer curat și lume educată, oraș puternic industrializat, cu servicii multiple și atractive.

Îl alesese pe Ștefan fiindcă era un băiat liniștit, inteligent, printre primii din an la învățătură, fără apucături vicioase. Nu frecventa restaurante sau medii de cheflii, nu bea, nu fuma, se ocupa de sport, juca handbal în echipa Institutului Politehnic, fotbal, mergea săptămânal la teatru, operă sau chiar și la filarmonică, la plecticoasele concerte simfonice. Nu prea înțelegea el acea muzică abstractă, dar simțea în sufletul său că trebuie să ajungă s-o cunoască pentru a deveni un intelectual în adevăratul sens al cuvântului.

Efectiv, nu avea nici ureche muzicală, afon incorijibil, din care motiv nici nu a fost preluat în corul liceului pe care îl frecventase. Își aducea aminte ca ieri de ziua în care

profesorul de muzică a adunat toate clasele a opta să scoată vocalize după notele pe care le scotea el la pian. Când a venit și rândul său, au început toți copiii să râdă și a fost trimis cu rapiditate în sală, să nu mai perturbeze cu asonanțe măgărești fina sa ureche profesională. Nu i-a părut deloc rău, ba chiar s-a bucurat, căci nu avea nici o atracție, să piardă timp cu cântări și diverse manifestări de acest gen. Îl dăduse maică-sa la pian, la o cunoștință, profesoară, a mers timp de un an la lecții acolo, dar nu s-a prins muzica de el. Cânta acolo niște solfegii, după cum îl puneau profa, între două pauze de cumpărături, dar era cu gândul la ceilalți copii, pe care-i invidia că stăteau pe maidan și băteau mingea.

Ștefan scria și poezele și mici povestiri, pe care le asculta Maria și i le aprecia măcar ca intenții serioase și superioare, decât ca valoare artistică. Avea o minte ingenioasă, mereu în căutare de acțiuni deosebite, mai de joacă, mai ceva serios. Voia să le facă pe toate, neînțelegând că, dacă te apuci de multe, ajungi de fapt să nu faci nimic, o spoială conglomerată, câte puțin din multe și nimic serios de încheiat. Nu se axase pe ceva anumit și să aprofundeze adânc acea problemă.

Maria îl vedea ca pe un tânăr superior ei, în primul rând intelectual, căruia nu-i trebuia mult ca să învețe lecțiile, nu fusese speriat de bombe în pruncie, ca să rămână cu restanțe la memorie, la scoarța cerebrală. Ea venea cu seriozitate, capacitate de muncă, abnegație, simplitate, stabilitate.

La începutul căsniciei, Maria nu avea nici o pretenție de la soțul său, îl lăsa pe el să decidă ce program să facă

UBBIS | We know books

în weekend-uri, în concedii, ce cumpărături. Era un băiat cu preocupări și gusturi bune și o ducea prin excursii, pe munte, în străinătate, la spectacole, filme. Îi plăcea viața alături de el, mereu cu distracții și evenimente interesante, de care nu avusese parte înainte de a se împrieteni cu el. Era mai emancipat decât ea, mai trăit în lume, și se bucura de noutățile pe care le descoperea în societate.

Totul mergea normal pentru niște tineri ingineri, mașină mică, Dacia 1100, luată de ocazie, apartament de bloc de la Stat, în chirie, două camere, mai apoi apartament nou, cumpărat în rate, de 4 camere, când au venit și doi copilași pe lume. După vreo 10 ani de serviciu erau oarecum împliniți, cu toate cumpărăturile esențiale făcute, familie încheată. A venit apoi și o Dacie 1310, nouă, un Volkswagen la mâna doua, pe motorină, toate se derulau în mod normal pentru niște tineri economi și fără vicii costisitoare.

*

Cu timpul, însă, diferența între capacitățile intelectuale ale celor doi a început să se evidențieze tot mai pregnant și el era considerat în societate, la servicii, persoana cu merite și de încredere iar ea o anexă pe care trebuia s-o accepți, cu bunăvoință, ca fiind soția lui. Ea a început să simtă această discriminare, care devenea supărătoare, jignitoare, și a început să-i dea de gândit. Nu-i plăcea să fie privită ca o marfă de clasa doua și a început să fie invidioasă pe succesele bărbatului, care-l poziționau deasupra persoanei sale. Se vorbea numai despre el, conta

numai dumnealui, mărire de salariu și prime primea dânsul iar ea foarte rar. Culmea era că avea succese și la femei, ceea ce a deranjat-o mai ales când și el răspundea cu plăcere eventualelor avansuri primite. Ajunsesse să fie și inviduoasă și geloasă pe el și considera că era mereu în față absolut fără nici un merit, cu totul invers decât s-ar fi convenit după activitățile, calitățile și rezultatele fiecăruia.

După zece ani de căsătorie, la treizeci și cinci de ani, un bărbat cu un fizic acceptabil și vioi la gândire, se cam plictisise de consoarta lui, pe bună dreptate s-ar putea spune, și se mai refugia și prin alte medii, cu prieteni, prietene, făcea socializare, cum se exprimau unii mai *docți*. Își rezolva obligațiile familiale, își iubea mult copilașii, dar mai scăpa și la câte o repriză de aer mai proaspăt și îmbălsămător.

În lipsa unor rezultate pozitive, Maria se simțea marginalizată, pusă în inferioritate, stare de lucruri pe care nu o putea accepta. Ea muncea în gospodărie, avea grijă de copii, o mulțime de lucruri care o ocupau, iar pentru toate aceste strădanii nu primea răsplata cuvenită, mulțumire, prețuire. Rămânea tot dedesubt, nebăgată în seamă în mediile în care circulau. Ea muncea iar el era apreciat mai mult pentru felul său de a fi, pentru activitatea lui de la servicii, pentru rezultatele la învățătură sau în diferite sporturi ale copiilor. Se simțea ca o menajeră, bună pentru muncă, dar fără alte calități intelectuale de fată licențiată, ingineră, cultivată. Se resemna că ea ținea casa, muncea în gospodărie, îngrijea doi băieței, se sacrifică într-un fel, astfel ca el să poată munci mai mult și să aducă bani în casă.

LIBRIS We know books
Era normal ca el să aibă succes mai mare la serviciu, căci nu avea greutățile pe care le ducea ea cu gospodăria.

Începu totuși să gândească un sistem care s-o scoată din anonimat, să demonstreze că de fapt ea era vioara întâi în casă, ea făcea toată munca mai importantă și ea dirija asupra cumpărăturilor, a educației copiilor, asupra fiecărui pas din viața de zi cu zi. Ea făcea lucrurile importante din familie iar el, mai nimic concret care să se vadă în casă. Cumpărături nu, reparații nu, inițiative gospodărești lipsă. Reușitele sale care se evidențiau în anumite momente le pune pe seama unor șmecherii ale lui Ștefan, înșelăciuni prin care îi păcălea pe cei din jur și chiar și pe șefi. Ștefan obținea diplome și atestate de pregătire profesională, dar Maria nu le aprecia, nu le considera obținute prin cinste și corectitudine. Nu l-a felicitat nici măcar o dată pentru vreun rezultat pozitiv al său. Îi scotea la suprafață numai defecte, insuficiențe, i le sublinia adeseori, ca să-i intre în cap că nu era mai presus decât ea, ba, din contra, mult-mulț mai jos.

Cu timpul a început să-l contreze pe Ștefan la absolut toate ce făcea. Nu-i mai convenea nimic, toate erau făcute exact pe dos decât era normal. Nu mai era băiatul inteligent de odinioară, devenise un prostănac ce făcea totul de-a-ndoaselea de cum era normal. Îl trimitea la piață și venea cu roșii verzi, necoapte destul, fructe aduse din import, iradiate pentru a-și menține prospețimea, cartofi prea mari și găunoși. Tot mereu era ceva nepotrivit în cele ce cumpăra, motiv ca să-i facă observații, să simtă cine e stăpânul în casă, cine este cel priceput și cine este nepriceputul, minte neajutorată.

De unde în primii ani era el farul călăuzitor, premiantul clasei și atoateștiutor, după zece ani dânsa a schimbat ordinea, l-a trecut în inferioritate și s-a instalat în frunte. Nu pierdea nici o ocazie de a sublinia această răsturnare de situație. Căuta prin vecini, printre prieteni, rude, cunoștințe să inducă această nouă stare de fapt. Reușea mai mult sau mai puțin, dar nu se dădea bătută și insista în permanență să se facă înțeleasă și crezută.

La început, Ștefan s-a supărat pentru toate observațiile sale critice privind activitatea sa și a ripostat motivându-și poziția sau aducând critici la acțiunile soției. N-a ținut însă figura, căci Maria s-a ținut tare pe poziție, i-a întors vehement toate motivările și atacurile cu vârf și îndesat. Ba, dacă se enerva mai tare, ridica și mâna să-l cârpească peste obraz sau lua o strachină pe care să i-o trântască în cap. Era tot o reminiscență de la bombardamentele americane.

Era micuță și slăbuță Maria. Dacă ar fi strâns-o nițel mai tare în brațe, s-ar fi stins ca o lumânare, dar n-au ajuns până acolo.

Văzând că orice ar face nu se alege decât cu observații și ceartă, Ștefan a adoptat tactica tăcerii. O lăsa să bombăne ce-o vrea și o lăsa fără nici o ripostă, nici un răspuns la observațiile ce curgeau ca un șuvoi interminabil ce-i ieșea pe gură. Dacă scotea și el vreo vorbă, era mult mai rău, primea alte insulte, alte învinuiri, și revenirea altor amintiri din capul dânzei, privind isprăvile sale din trecut, care nu erau în măsură să-i fie de laudă. A observat că dacă tăcea și, mai ales dacă se retrăgea în altă camera, înceta războiul, se ajungea la o suspendare temporară a focului.

Uneori se mai supăra, îi cădeau greu la suflet jignirile aduse, simțea o apăsare pe coșul pieptului, dar se consola că asta e viața, căsnicia, și, dacă ai doi copii de crescut, trebuie să rabzi și să mergi înainte. Nu concepea să divorțeze și să lase doi copii în mâna altora, în calea hazardului, lipsiți de îndrumarea lui permanentă și mai inteligentă, credea el. A încercat să plece la un moment dat, după o ceartă mai zdravănă, a lipsit vreo două nopți, dar n-a rezistat mai mult. I se părea că tot felul de blestemății se abat asupra copiilor, îi simțea plângând pentru tot felul de lipsuri și suferințe, era un coșmar imposibil de suportat.

S-a întors înapoi fără nici o explicație, și-a reluat locul în patul său, la masa sa, la treaba sa. Trecuse deja ceva timp de când avea patul său, diferit de cel al soției. Ea dormea cu copiii și el nu mai avea loc acolo. Nici Maria n-a spus nimic, nici copiii. Au considerat probabil că era normal să fie așa, să stea la casa lui și să nu dispară prin lume, să-i abandoneze ca un ticălos de om fără pic de suflet.

S-a gândit că va răbda orice, nu va mai spune nimic contrariu la vorbele Mariei, numai să stea alături de copii, să-i poată îndruma spre o viață curată, să facă o școală de calitate, să apuce pe un drum corect și luminos.

Oricum, Maria avea grijă de copii, îi spăla, îi îmbrăca bine, le făcea mâncarea cea de toate zilele, o mulțime de treabă de care se achita cu conștiinciozitate și chiar cu pricepere. Avea doar și calități, pe care trebuia să le recunoască. Toată viața ei era familia și copiii. N-o interesau nici moda, luxul, spectacole, ieșiri la restaurant, chefuri, călătorii în străinătate, nimic, în afară de copii.

Se gândea Ștefan și la o altă soție care i-ar fi fost mai potrivită, dar, efectiv, nu găsea în jurul său vreun exemplu care să-l încurajeze. Din contră, găsea foarte multe persoane care au schimbat soțiile de câteva ori și fără nici un folos. Din lac în puț, perfecțiunea nu se găsește pe pământ.

Un nene pe care îl întâlnise și care era să-i închirieze o garsonieră, l-a refuzat oripilat când a auzit că de fapt el era căsătorit și lua apartamentul doar pentru delicii de o seară sau o după-amiază, în afara familiei.

– Nu, pentru așa ceva nu închiriez, nici vorbă. Și eu am divorțat, am luat pe alta, apoi am mai luat una și acum îmi dau cu pumnii în cap că tot prima era cea mai bună!

Nu era nici o femeie între cunoștințele sale la care să fi poftit ca ceva definitiv și irevocabil. Multe calități, multe poște, dar și multe defecte care îl țineau departe de o hotărâre măreață. Prefera relații mai speciale, fără angajare totală, câteva ore pe săptămână, în care să-și refacă psihicul după războiul dur de acasă. Așa ceva era greu însă să dureze, căci nici o femeie nu accepta în final să fie doar partida lui de rezervă, plăcere pe termen redus. Nu era el vreun Napoleon să-l aștepte Josephina oricând și oricum, luni și ani de zile, cu zâmbetul pe buze.

*

Lui Ștefan îi plăcea să facă agricultură. Mergea la socri, la Hărman, și cultiva roșii, salată, ceapă și altele, multe. Aveau o grădină acolo, de vreo 2.000 mp, cu rânduri de cartofi, porumb, pomi fructiferi, meri, pruni, vișini, nuci. Se simțea bine acolo. Voia mereu să găsească

ceva care să-i mărească veniturile. Visa mereu la grandōare și bogăție.

Era prin anii 1980 o propagandă prin presă pentru cultivarea de legume și fructe, de folosire a foliilor din plastic pentru solarii. Se putea câștiga bine, numai că trebuia muncă continuă, 16 ore pe zi, activitate la care să te dedici cu totul. Ștefan nu avea acest timp. Era la servicii vreo 9 ore și venea la Hărman doar de vreo trei ori pe săptămână, vineri-sâmbăta-duminica, mult prea puțin ca să dea și roade. N-a reușit să producă decât pentru ai casei, mai nimic. Semănase un nuc și niște meri care, după ani de zile, crescuseră maiestuoși și-i produceau bucurie când îi vedea. Era o mândrie pentru el, o probă peste ani a trecerii lui prin viață.

Cumpărase bare de oțel, le sudase, făcuse un fel de coviltir pe care așternuse folia de plastic. Înăuntru se formase o mică seră în care încercase roșii, vinete, ardei. Încolțiseră, începeau să crească până ce, într-o zi, el era plecat la servicii, a venit un vânt puternic, a găsit ușa de la seră deschisă, a spulberat folia, a rupt-o, s-a făcut praf. A încercat s-o mai cârpească, s-o rearanjeze dar n-a obținut nimic. S-a resemnat. A rămas coviltirul din oțel, părăsit în fundul grădinii, ani buni, memorial al unor încercări neizbutite.

În grădină creșteau corcodușe și prune, pe care le aduna și făcea țuică. Erau și mere din care făcea un fel de vin, cidru. Cidrul era prețuit în manualele de medicație naturistă și Clara, colega lui, l-a rugat să-i aducă și ei vreo două sticle. Era o fată faină Clara, cam supraponderală, dar simpatică, veselă, de lume, cu un apetit crescut de distracții. Era căsătorită, ce-i drept, cu un sas simpatice și glu-

moș, care a zăpăcit-o în tinerețe, dar acum el trecuse de cincizeci de ani, era domnos, trăgea tare la șprițuri, taclale, iar la pat adormea repede. Hormonii Clarei îi făceau fețe-fețe la cei treizeci și șase de ani ai săi și-o alergau după toți tinerii pe care îi găsea prin preajmă. Din păcate, nu prea avea succes, așa durdulie cum se prezenta, vreo sută de kilograme bătute pe muchie, dar simțurile interioare, dragostea și ofurile nu țin cont de aspectul exterior. Găsești multe doamne supraponderale iubind din tot sufletul, cu chinuri și draci, lacrimi și leșinuri, iar altele, slăbuțe, numai bune de cuprins și de frământat în brațe, de-a dreptul frigide.

Lui Ștefan i-ar fi plăcut un *couchage* cu dumneaei, dar dânsa era mult mai pretențioasă și ar fi dorit o relație mai strânsă, mai sufletistă. El nu simțea însă o atracție atât de puternică.

Spunea Maria despre Clara că este acaparatoare și privea cam pieziș la discuțiile ce se înfiripau uneori între Ștefan al ei și dânsa, mai ales când se prelungeau mai mult decât credea ea că s-ar fi convenit. O simțea uneori că era în călduri și căuta să-și țină bărbatul la distanță.

*

Era prin decembrie, un început de iarnă cu frig și gheață. Încă nu ninsese, fusese ceva ploaie, iar trotuarele s-au acoperit cu o pojghiță de gheață periculoasă pentru trecători. Pe la orele 6.30, dimineața, era încă beznă pe străzi, mergea Ștefan la servicii, cu servieta diplomat în care ținea mâncarea, vreo două hârtii, și, în cealaltă mână, cu o plasă în care se aflau cele două sticle de cidru promise

URBIC | We know books

pentru Clara. Încă nu se îmbrăcase de iarnă, cu șoșoni sau ceva încălțări mai solide. Avea chiar niște pantofi cu talpă de talpă, noi, și mergea tare greu pe asfaltul alunecos, încet-încet, să nu cadă cu tot bagajul care îl avea.

Cu toată grija, până la urmă tot a căzut la o denivelare a trotuarului, cu pantofii lui cei noi, și s-a dat cu picioarele în sus. Cum a căzut, toată grija i-a fost pentru sticlele de cidru ce trebuia să le ducă Clarei și a ținut sus punga, să nu pățească ceva. S-a lovit la ceafă, i-a sărit pălăria cât colo, dar sticlele le strângea cu mare grijă, ca să nu pățească nimic. A oftat din toți răunchii, s-a odihnit o clipă să analizeze situația, s-a ridicat apoi cu greu și a plecat mai departe.

La servicii s-a dus să semneze condica de prezență, s-a dezbrăcat și și-a luat locul la birou. A stat ce-a stat, dar nu avea deloc stare, așa că s-a sculat, s-a dus iar la șeful său și i-a spus foarte sobru că a venit să semneze condica.

– Păi, ai semnat-o o dată, ce mai vrei?

A intervenit și un coleg, Mihaly, care îi tot spunea de ceva excursii la Istanbul ce se pregăteau de Anul Nou și dacă nu avea vreun chef să meargă. El dădea din cap aprobator și-i spuse că Napoleon a cucerit toată Europa și putea să-i elibereze și pe români din ghearele turcilor, dacă ar fi fost mai inteligenți.

Se uită Mihaly la Ștefan și rămase cu gura căscată. Își bătea joc, vorbea serios băiatul, e ceva cu el?!

S-a întors Ștefan la birou, s-a mai fâțâit, n-avea deloc stare și iar s-a dus la șeful de birou, la semnarea condiției. Avea un fix cu ea, o presiune zilnică, obsedantă, terifiantă, de a prinde condica dis de dimineață, și nu se mai

astămpăra. Și morți de ar fi fost, salariații rămâneau obsedați de această nesuferită condică, stresul dimineții și al veleții lor.

Șeful lui Ștefan s-a uitat atent la el, dacă nu face glume, după cum îi mai era obiceiul, dar acesta era foarte serios. Părea ciudat totuși, o privire dusă, transportat din altă lume, drogat, de nerecunoscut. Și-a dat seama că ceva nu este în regulă. S-a dus la șeful mai mare și i-a comunicat că e ceva cu Ștefan Rugină, a pățit ceva și nu se simte bine. A venit de trei ori la el să semneze condica, bat-o vina, și nu glumea de fel. Mircea, șeful mai mare, ținea la Ștefan, era băiat muncitor, și a convocat-o de urgență pe Mia Chiriac de la serviciul de Plan-producție, o doamnă responsabilă cu relațiile mai speciale prin oraș, și a rugat-o să-i ajute să meargă la spital să vadă ce-i cu băiatul lor. L-au anunțat și pe director, care le-a permis să plece urgent la un control.

Ștefan nu prea știa ce-i cu el. De la frigul de afară la căldura din birou, s-a întâmplat ceva care i-a mișcat hematitiile produse la căzătura de pe gheață, acestea au deranjat creierii, i-au tulburat judecata, au ajuns pe coloana vertebrală și i-au dereglat mecanismele gândirii, ale simțurilor. Vorbea de parcă l-ar fi ciupit strechea, vesel nevoie mare, cu multe idei și afirmații de om căzut în cap, în adevăratul înțeles al expresiei. El nu căzuse în cap, ci cu ceafa pe caldarâmul înghețat solid al trotuarului și, uite, că neașteptata și schismatica acrobație matinală își făcea un efect deplorabil. S-au strivit niște celule și a ieșit sânge, ce a început să circule dezordonat, prin compartimente străine,

LBPS | We know books
perturbându-le activitatea și producând efecte aparent hazlii, dar foarte periculoase.

De la spitalul județean au fost trimiși la spitalul de neurologie, unde l-au internat de urgență și l-au pus la analize. L-au întins pe o masă de control, i-au dat niște pastile de liniștire și o injecție de anestezie și i-au băgat o ditamai seringă în coloana vertebrală, ca să-i colecteze lichid rahidian, să vadă ce se întâmplă acolo și ce date transmite privind funcționarea creierului său.

Ștefan era încă treaz și chiar pus pe șotii. Vorbea de toate pentru toți și cei din jur zâmbeau conciliant.

„E dus rău, săracul”, gândeau ei. Totul e să nu rămână așa, sau, Doamne ferește, să evolueze mai rău. Nu era primul accidentat cu lovituri la cap și pronosticurile erau reținute. Nu aveau posibilitate să vadă ce era în cutia sa craniană, cât de grave erau deranjamentele și încotro se îndrepta situația.

Îl cunoștea Ștefan pe chirurg încă de la liceu. Fusese doctorul cu vreo doi ani mai în vârstă, dar l-a recunoscut. I-a și spus:

– Vă cunosc, domnule doctor, ați terminat „Șaguna”, ca și mine.

Doctorul Vasilescu avea de lucru cu seringă, era îngrijorat cu cazul, să citească și să interpreteze buletinele de analize, să acționeze corect și repede pentru a-l scoate din pericolul în care se afla. Trebuia să decidă la pașii următori ce erau de făcut, de internat la spital, de dus la alte spitale, la București, la capitală, pentru o intervenție mai specială, chirurgicală. Contau foarte mult aceste prime intervenții și de ele depindea apoi evoluția pacientului.

Primise deja niște telefoane de la colege sau șefii lui Ștefan prin care era rugat, de voci plângăcioase, pătrunse de emoție, să-și dea toată silința ca să-l readucă pe picioare pe bietul băiat, colegul lor care era un tânăr valoros și plin de calitate.

Era un doctor bun, studios, cumsecade și, oricum, își făcea cu sârguință datoria, indiferent de pacient.

– Da, sigur – confirmă el, cu gândul însă numai la acele sale.

– Ați fost coleg cu Vâslan, băiatul de preot care a plecat apoi în Statele Unite, cu copii cu tot. Avea o soră antâia, de toată lauda. Și cu Mailat, cu al cărui frate am fost eu coleg de clasă și a ajuns apoi campionul țării la ciclism.

Vorbea, vorbea până ce injecțiile și-au făcut efectul, a adormit și l-au dus în salon. Deocamdată îl rețineau acolo. Se pare că simptomele și rezultatele de laborator nu erau așa de periculoase încât să reclame un consult superior.

După vreo două ore, Ștefan deschise ochii și privea în jur mirat. Își dădea seama că a pățit ceva grav și încerca să rememoreze întâmplările. Stătea întins și-și spuse că era bine dacă putea gândi normal. A fost ceva, dar, dacă putea să judece, merita să trăiești, ești totuși încă om. Vru să se miște, să se ridice, dar vecinul de cameră i-a strigat repede:

– Nu mișca. N-ai voie să te miști încă două ore de acum încolo. A spus domnul doctor. Nu mișca deloc capul.

Ștefan s-a liniștit și a rămas întins, fără să miște capul în nici un fel.

– A spus domnul doctor că, dacă vă mișcați, injecțiile care vi le-au dat vă pot provoca mari neajunsuri, să rămâneți cu dureri groaznice mai încolo, zile întregi.